



Arrest

nr. 207 484 van 1 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juni 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 3 juli 2018.

1.3. Op 11 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een sjiitische Iraniër te zijn van Turkse origine, geboren op 5 Esfand 1369 volgens de Iraanse kalender (24 februari 1991 volgens de Westerse kalender) in Bandar Anzali. U groeide op in een sjiitische familie maar begon rond uw 19 of 20 jaar te twijfel aan de islam. Vooral door het wangedrag van sommige moslims in uw land en de vele beperkingen die in naam van de islam werden opgelegd, nam u steeds meer afstand van de religie. Sindsdien bent u weinig tot niet praktiserend, hetgeen u verborg voor uw ouders. U volgde een masteropleiding architectuur aan de Khalkhal Azad Universiteit.

In 1393 (2014-2015) leerde u een studente geneeskunde, S.(...), kennen, jullie begonnen een relatie. In 1395 (2016-2017) sprak uw vader voor het eerst de vader van S.(...) om een eventueel huwelijk te bespreken. In de maand Farvardin 1396 (maart-april 2017) ging u haar hand vragen. De vader van S.(...), M.(...) P.(...), was aanvankelijk een beetje tegen het huwelijk omwille van uw Turkse achtergrond. Toch accepteerde hij uw aanzoek zodat hij u beter kon leren kennen.

Zeven à acht maanden geleden (eind 2017) werd u geïntroduceerd tot het christendom. U raakte enige tijd daarvoor opnieuw hecht bevriend met een vroegere schoolvriend, M.(...). Hij bleek volledig veranderd: vriendelijk, aardig en genereus. In maand 2 of 3 van 1396 (april-juni 2017) vertrouwde hij u toe dat hij reeds drie à vier jaar bekeerd was naar het christendom. Omdat M.(...) dankzij het christendom zo een goedaardig persoon was geworden, was uw interesse gewekt en kon M.(...) u overtuigen een dienst in zijn huiskerk bij te wonen. U woonde voor het eerst zo'n dienst bij in maand 4 van dat jaar (juni-juli 2017). Twee maanden later nam u nogmaals deel.

Omdat M.(...) u had gezegd dat de dienst op de 16de van Bahman (5 februari 2018) belangrijk was, besloot u ook deze dienst bijwonen. Net aangekomen in de huiskerk, belde S.(...) u. Wenend waarschuwde zij u ver weg te gaan van waar u zich bevond. U stapte uw auto opnieuw in en reed de steeg uit. Op dat moment zag u enkele auto's de steeg inrijden. Wanneer u S.(...) vanuit de auto terugbelde, legde ze uit dat haar vader, een agent van een overheidsorganisatie, u al tien maanden liet volgen en alles over u wist: dat S.(...) naar uw huis kwam, dat jullie een 'volledige' relatie hadden en dat u naar de huiskerk ging. Na dit gesprek kon u S.(...) niet meer bereiken. U belde daarom – nog steeds in de auto – naar haar nicht H.(...). Zij bevestigde dat M.(...) u al 10 maanden dag en nacht liet volgen en op de hoogte was dat u en S.(...) een 'volledige' relatie met elkaar hadden. U belde vervolgens naar M.(...) maar kon hem niet meer bereiken. U was bezorgd en ging niet meer naar huis. Rond 09.30 uur van de volgende ochtend belde de vrouw van uw broer. Enkele agenten van de Ettelaat en van het lokale politiekantoor wilden uw appartement binnen en uw schoonzus – die enkele verdiepingen boven uw appartement woont – had met een reservesleutel de deur voor hen open gedaan. Na 25 minuten kwamen de agenten buiten met een fles wijn, enkele papieren die u in de huiskerk had gekregen, een bijbel en enkele persoonlijke documenten. Op de 18de van Bahman (7 februari 2018) kwamen enkele agenten u ook zoeken in uw ouderlijke huis. Uw broer raadde u aan Bandar Anzali te verlaten. U verbleef 15 à 20 dagen bij uw broer en zijn twee vrienden in Teheran. Toen de agenten nogmaals bij uw vader langskwamen, besloot uw broer dat het voor u te gevaarlijk was om in Iran te blijven. Zijn twee vrienden konden via via een smokkelaar voor u regelen.

Op de 5de van de maand Bahman 1396 (24 februari 2018) vertrok u op illegale wijze met de auto via Tibraz en Umria naar Turkije. U verbleef een twintigtal dagen in Turkije en vloog vervolgens met een Grieks paspoort (paspoortnummer AK3336571) met valse identiteitspagina onder de naam M.(...) D.(...) naar de Dominicaanse Republiek waar u, in afwachting van verdere instructies van de smokkelaar, opnieuw een maand verbleef. U reisde uiteindelijk naar België, waar u bij aankomst op de luchthaven van Zaventem op 17 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd vervolgens naar het gesloten centrum van Caricole begeleid.

Een maand na uw vertrek uit het land, hoorde u van H.(...) dat S.(...) naar Teheran was verhuisd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën voor van uw identiteitskaart (sjanasjnameh), uw nationale kaart (karte mele) en enkele documenten betreffende uw studies.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U poogde het Belgische grondgebied immers met een vals paspoort te betreden, waaruit blijkt dat u de Belgische autoriteiten intentioneel probeerde te misleiden.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). U kon immers niet aannemelijk maken problemen te hebben gekend door uw interesse in het christendom en door de vader van uw verloofde.

Ten eerste dient er gewezen te worden op enkele belangrijke incoherenties in en tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS.

Zo werd op de DVZ 'bekeerd tot het christendom (protestantisme)' genoteerd als uw religie (Verklaring DVZ, vraag 9). Ook toen werd gevraagd naar de redenen waarom u uw land verliet, verklaarde u dat de agenten van de Ettelaat (inlichtingendienst) u zochten vanwege uw bekering tot het protestantisme. U verklaarde initieel dat u zich 6 à 7 maanden eerder had bekeerd tot het protestantisme. Plots wijzigt u evenwel uw verklaringen en stelt u dat u eigenlijk niet bekeerd bent (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u op het CGVS naar uw godsdienst werd gevraagd, verklaarde u dan weer volmondig sjiïet te zijn (CGVS, p. 3). Pas wanneer werd gepolst of u ooit interesse heeft gehad in een andere religie, stelde u dat er een periode is geweest waarin u interesse heeft gehad in het christendom. U ziet zichzelf als moslim met een interesse in het christendom, legde u verder uit (CGVS, p. 4). Over protestantisme rept u met geen woord. Uw incoherente verklaringen aangaande de mate van uw betrokkenheid tot het christendom – de hoofdreden van uw vlucht uit de Islamitische Republiek Iran - zijn erg opmerkelijk en doen minstens twijfelen aan de ernst van uw relaas.

Ook wat betreft uw asielaanvraag bent u niet coherent. Zo besteedde u op de DVZ heel wat aandacht aan uw interesse voor het christendom en de problemen die daaruit voortvloeiden. U verklaarde bovendien niet te weten hoe de agenten op de hoogte werden gebracht van die huiskerk, maar wees op een mogelijke rol van de vader van uw verloofde, S.(...) (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal bleek u dan weer 100% zeker te zijn dat uw problemen werden veroorzaakt door de vader van S.(...). Hij – een agent van een overheidsorganisatie nota bene- zou u tien maanden lang hebben laten achtervolgen, zou alles over u ontdekt hebben en zou achter de inval in de huiskerk en in uw privéwoning gezeten hebben. Het verschil tussen beide versies van uw relaas is opmerkelijk. Dat de vader van uw verloofde een 'geheim agent' zou zijn die u maar liefst tien maanden liet achtervolgen en u vervolgens wilde laten arresteren, is immers geen detail in uw verhaal. U hierop gewezen, verklaarde u dat u op de DVZ meer wilde vertellen maar de kans hiertoe niet kreeg (CGVS, p. 18). Dit kan echter niet overtuigen gezien u meerdere kansen kreeg om toevoegingen, aanpassingen of opmerkingen te maken. Zo werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Farsi, hetgeen u bevestigde op het CGVS (CGVS, p. 2-3), en werd u vervolgens gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (CGVS vragenlijst, vraag 8). Bovendien bevestigde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dat het

interview met de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2-3). U heeft aldus voldoende kansen gehad om uw verklaringen aan te passen of elementen toe te voegen, hetgeen u niet heeft gedaan.

Ongeacht bovenstaande tegenstrijdige elementen, kon u ten tweede niet overtuigen enigszins geïnteresseerd te zijn in het christendom of in een toekomstige bekering naar het christendom.

U blijft immers uiterst vaag over de wijze waarop uw interesse in het christendom werd gewekt. Zo beperkte u zich tot uitspraken zoals: 'ik geraakte geïnteresseerd in het christendom omdat god dat wilde', 'god zette M.(...) op mijn weg waardoor ik jesus beter leerde kennen', 'ik kreeg een gevoel dat ik niet kon uitleggen'. uiteindelijk gaf u aan dat u interesse kreeg in het christendom omdat M.(...) een aardig persoon was geworden en omdat hij vertelde over hoe jesus gekruisigd werd omwille van de zonden van de mensen, verrees en verscheen voor zijn apostels. Waarom dit verhaal u aantrok, kon u dan weer niet uitklaren (CGVS, p. 15). Dat u slechts op dermate oppervlakkige wijze kunt praten over hoe M.(...) u overtuigde de eerste stappen richting een bekering en een huiskerkdienst bij te wonen, een erg risicovolle en illegale onderneming, is geenszins geloofwaardig.

Ook waarom u momenteel interesse heeft in het christendom kon u niet verduidelijken. Sinds u deelnam aan twee diensten in de huiskerk, voelde u in uw hart dat dit de juiste weg naar god was, stelde u aanvankelijk (CGVS, p. 4). 'Via beide benaderingen (christendom en islam) kan ik mij verbinden met god maar het christendom is een gemakkelijker weg', meende u vervolgens. Wat u bedoelde met een gemakkelijker weg, kon u echter niet verwoorden. In een poging u te helpen uw woorden te vinden, gepolst of u het christendom 'gemakkelijker' vindt omdat er minder regels zijn of omdat u zich beter in de leer kunt vinden, herhaalde u enkel dat u zich via het christelijke geloof beter kan connecteren met god (CGVS, p. 5). Hoewel het CGVS de moeilijkheid van het onder woorden brengen van uw gevoelens ten aanzien van god erkent, mag zij evenwel verwachten dat u, mede gezien uw herkomst en profiel, uiteen kan zetten welke elementen in het christendom u al dan niet aantrekken en met welke woorden M.(...) u heeft weten te overtuigen.

U bleef voorts herhalen nog niet veel kennis te hebben over de religie en zich daarom nog niet bekeerd te hebben (CGVS, p. 4, 5, 14). De pogingen die u heeft ondernomen om zich te verdiepen in het christendom zijn echter erg beperkt, zo niet onbestaande. M.(...) bracht vaak christelijke boeken mee naar uw huis maar, hoewel u erg geïnteresseerd was in die boeken, had u niet de tijd die te lezen (CGVS, p. 14). Tijdens de huiskerkdienst zou de voorganger gepraat hebben over twee mirakels van Jezus, namelijk 'het terug levend worden van een meisje' en 'het geven van brood en vis aan duizenden mensen'. Waarover deze mirakels precies gingen, wist u niet meer. Nochtans had u een bundel papieren over deze mirakels naar huis meegekregen, maar die heeft u niet gelezen (CGVS, p. 13-14). Er werd in de huiskerk ook in de bijbel gelezen, met name het evangelie van Mattheus, maar wat daaruit werd voorgelezen, wit u niet meer. Andere evangelies kent u overigens niet. U kreeg van de huiskerk bovendien een bijbel in het Farsi mee naar huis maar zou hier thuis nooit in gelezen hebben (CGVS, p. 13-14). Verder heeft u hier in België een bijbel uit de bib geleend maar ook hierover kon u niets kwijt. U zou immers wel een beetje in het evangelie van Mattheus gelezen hebben maar kon zich niets meer herinneren over de inhoud van wat u gelezen zou hebben. Gezien u nog geen maand in België verblijft, kan het nochtans nog niet zo lang geleden zijn dat u deze fragmenten in de bijbel zou gelezen hebben. Uw beweringen geïnteresseerd te zijn in het christendom en zeker te zijn zich in België te willen bekeren, hetgeen de wil van Jezus is (CGVS, p. 4 en 20), stroken allerm minst met uw pogingen zich in te lezen in de christelijke leer.

Bovenstaande indachtig, wordt ernstig getwijfeld aan uw vermeende interesse in het christendom. De geloofwaardigheid van de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, i.c. dat u zou worden gezocht omwille van uw interesse in het christendom en deelname aan huiskerkdiensten, komt bijgevolg evenzeer op de helling te staan.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd door volgende bedenkingen.

Zo kon u niet aannemelijk maken dat de vader van uw verloofde, M.(...) P.(...), een geheim agent voor de autoriteiten zou zijn. Zoals eerder aangegeven heeft u dit niet aangehaald bij de DVZ, hetgeen op zich reeds opmerkelijk is. Verder wist u niet voor welke overheidsorganisatie M.(...) werkte. Hoewel S.(...) u nooit iets over de job van haar vader had verteld, stond haar vader tijdens protesten en evenementen immers altijd naast andere agenten en zou u geheim agenten bovendien kunnen herkennen aan hun kledij. Gevraagd hoe u dan een geheim agent kon herkennen stelt u plots dat S.(...)

u wél had gezegd dat haar vader een geheim agent was (CGVS, p. 11). Voorts heeft u al drie à vier jaar een relatie met S.(...). Dat de details over de job van haar vader nooit ter sprake zou zijn gekomen, is dan ook weinig geloofwaardig. U bleek overigens wél te weten dat de buurtbewoners gezien zijn connecties altijd naar M.(...) gingen om hun problemen op te lossen (CGVS, p. 19). Dat u dit wel zou weten maar niet zou weten wat voor werk hij precies doet, is weinig aannemelijk. Voorts heeft u ook na het incident en na uw vertrek uit het land niet meer geïnformeerd naar de functie van M.(...). U stond nochtans nog in contact met H.(...), de nicht van S.(...). U ging er enkel van uit dat zij niets aan u zou vertellen over de functie van M.(...) (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds vreest dat de vader van uw verloofde zijn connecties in de overheid aansprak om u te laten achtervolgen, u te laten arresteren en om uw strafdossier almaar te doen aandikken (CGVS, p. 19), maar anderzijds geen grondige pogingen heeft ondernomen om te weten te komen voor welke organisatie uw schoonvader zou werken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens is het niet geloofwaardig dat M.(...) zijn dochter op de hoogte zou brengen van het feit dat hij u reeds tien maanden laat volgen en haar zodoende de kans geeft u te verwittigen (CGVS, p. 10). Hij zou S.(...) bovendien gezegd hebben dat hij wist dat zij al maanden stiekem naar uw huis kwam en dat jullie een volwaardige (en dus ook seksuele) relatie hadden. Opnieuw is het desgevallend niet geloofwaardig dat hij S.(...) nog de kans zou geven met u te bellen. Voorts stelde u dat uw broer na uw vertrek uit Iran had ontdekt dat uw strafdossier dag na dag dikker werd (CGVS, p. 12). Hoe hij dit ontdekte, wist u dan weer niet (CGVS, p. 19). U bent ook erg onduidelijk wat betreft hetgeen na uw vertrek uit het land gebeurde. Een week of tien dagen na uw vertrek zouden agenten u komen zoeken zijn in uw huis. Of zij later nog teruggekomen zijn naar uw huis of uw ouderlijke huis, kon u echter niet zeggen. U bevond zich tijdens uw reis naar België immers in een precare psychische toestand waardoor uw broer u misschien niet op de hoogte heeft gebracht (CGVS, p. 6). Dit kan echter niet gelden als een afdoende argument voor uw onwetendheid. U heeft immers nog steeds om de paar dagen contact met uw moeder en uw broer. Dat u ook sinds uw aankomst in België niet zou hebben geïnformeerd naar de stand van uw dossier, is niet aannemelijk. Of u nog steeds zou worden gezocht, is immers van cruciaal belang in het onderzoek naar uw actuele vrees voor vervolging.

Gezien de ernstige twijfels aangaande uw interesse in het christendom en de ongeloofwaardigheid van de problemen die daarop volgden, kon uiteraard ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van een fles wijn in uw appartement, gevonden door agenten van de Ettelaat tijdens de huiszoeking, problemen zou kennen.

Na een grondige analyse van uw verzoek door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u aldus worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw verzoek neerlegde, kunnen deze appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart en nationale kaart bevestigen immers enkel uw identiteit en herkomst, gegevens waaraan niet wordt getwijfeld. De documenten in verband met uw studies spreken zich evenmin uit over uw asielrelaas en konden uw interesse in het christendom noch uw problemen bevestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 §4, b) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: "**Doordat, eerste onderdeel,** verzoeker meent dat verwerende ten onrechte stelt dat incoherenties zijn in zijn asielverhaal met betrekking tot "zijn bekering tot het christendom .

Terwijl dat de verklaringen van verzoeker bij DVZ als bij verwerende partij niet tegenstrijdig zijn;

Dat immers van in het begin verzoeker duidelijk heeft willen dat hij nog niet bekeerd was tot het christendom maar dat hij wel tijdens de laatste zes of zeven maanden van zijn verblijf in Iran stappen in die richting had genomen;

Dat zo verzoeker reeds bij DVZ stelde: "Eigenlijk ben ik niet bekeerd".

Dat op grond van het gehoor CGVS verwerende partij dus niet kan weerhouden dat verzoeker zijn verhaal wijzigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS;

Dat verwerende partij dus ten onrechte stelt dat er incoherenties bestaan omtrent de betrokkenheid van verzoeker bij het Christendom;

Dat verzoeker ook niet goed begrijpt waarom verwerende partij incoherentie weerhoudt in de verklaringen van verzoeker omtrent de vraag hoe de agenten op de hoogte gekomen van het feit dat verzoeker bezig was zich naar het christendom te bekeren;

Dat de omstandigheid dat een asielzoeker tijdens zijn eerste gehoor bij DVZ de mogelijkheid van een feit aanvoert en dit feit dan vervolgens gedurende zijn daadwerkelijk persoonlijk onderhoud bevestigt verwerende partij mag toelaten te stellen dat verzoeker zich tegenspreekt;

Dat verzoeker altijd de betrokkenheid en de rol van de vader van zijn vriendin als lid van de Ettelaat heeft aangevoerd als zijnde de medeoorzaak van zijn vlucht uit Iran;

Dat de bestreden beslissing derhalve op dit punt niet op afdoende wijze is gemotiveerd;

Doordat, tweede onderdeel verzoeker meent dat verwerende ten onrechte stelt dat verzoeker "niet kan overtuigen enigszins geïnteresseerd te zijn in het christendom of in een toekomstige bekering naar het christendom";

Terwijl dat de verklaringen van verzoeker bij DVZ als bij verwerende partij niet tegenstrijdig zijn;

Dat het hier een louter subjectieve veronderstelling betreft uitgaande van verwerende partij die niet wordt geschraagd door objectieve elementen van het dossier;

Dat de beleving van een geloofsbelijdenis een zeer persoonlijke aangelegenheid is waarvan de waarachtigheid zeker niet alleen getoetst kan of moet worden aan de (omvang van de) feitelijke kennis die de bekeerde of bekerende asielzoeker zou bezitten over een bepaalde godsdienst;

Dat rapporten en studies suggereren en zelfs aantonen dat bij een bekering van bvb een Iraanse persoon naar het protestantisme begrippen en gebeurtenissen een andere lading/interpretatie krijgen (als dat dit het geval is bij een Europese christen evenwel niet wil zeggen dat de beleving van de nieuwe godsdienst niet strokt met de waarden die deze godsdienst vooropstelt;

Dat overigens de definitie van het begrip godsdienst voor artikel Vr.W. als volgt wordt gemotiveerd: "...onder meer theïstische, niet theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald".

Dat deze definitie veel ruimer is dan verwerende partij lijkt te willen inzien en dat het dus zeker niet enkel op kennis aankomt om te bepalen of een persoon tot een bepaalde godsdienst is bekeerd;

Dat zo ook bepaalde feiten eigen aan het christendom anders worden geïnterpreteerd door iemand die zich tot deze godsdienst bekeert vanuit de Islam;

Dat verzoeker zich het recht voorbehoudt bijkomende stukken neer te leggen ter ondersteuning van dit onderdeel van zijn asielaanvraag;

Dat zijn beleving van de nieuwe godsdienst daarom niet minder echt of geloofwaardig hoeft te zijn;

Dat het in Iran al kan volstaan dat men bezig is/ervan verdacht wordt zich te bekeren tot het christendom opdat de autoriteiten optreden en kunnen beslissen een persoon daarvoor te vervolgen;

Dat het feit dat verzoeker op het moment zijn gehoor bij CGV nog niet kan aantonen over een bepaalde substantie aan feitelijke kennis omtrent bvb zijn kennis van de bijbel te beschikken (welke hoeveel is voldoende?), niets afdoet aan de oprechtheid van zijn beleving zich een christen te (willen) voelen of zich tot deze godsdienst te willen bekeren;

Dat uit het verslag van het persoonlijk onderhoud van verzoeker wel degelijk een bepaalde verifieerbare beleving kan blijken, dat verwerende partij er zich de in de bestreden beslissing toe beperkt op selectieve wijze te verwijzen naar enkele bepaalde passages uit voornoemd verslag;

Dat verzoeker tevens opmerkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud in het TCC verzoeker werd gevraagd zijn verhaal in hoofdlijnen weer te geven omdat ze anders in tijdsgebrek zou komen (cfr p. 12 bovenaan); dat verzoeker zich de afvraag waarom er een tijddruk zou moeten worden opgelegd aan het persoonlijk en het erop lijkt dat de PO er vooral op uit was de kennis van de verzoeker uit te testen in

plaats van de nodige tijd te nemen om na te gaan of er in hoofde van verzoeker niet sprake kon zijn van een echte beleving;

Dat op grond van de verklaringen van verzoeker omtrent zijn beleving van het christendom alleszins niet kan worden gezegd dat er in casu noodzakelijkerwijze dient te worden getwijfeld aan de interesse van verzoeker in het christendom.

Dat verzoeker het enigszins betreurt dat voor een dergelijk persoonlijk onderhoud, waar de delicate problematiek van het persoonlijk profiel van verzoeker toch zeker niet onbelangrijk is, ervoor werd gekozen dit persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden middels een video conferentie wat toch wel van aard is afstand te creëren tussen de PO en de asielzoeker;

Dat een dergelijke techniek toch bezwaarlijk toelaat de godsdienstige beleving van een persoon op een gepaste en grondige wijze te beoordelen;

Doordat, derde onderdeel, *verwerende partij volgens verzoeker ten onrechte stelt dat verzoeker ongeloofwaardig is met betrekking tot de rol van de vader van S.(...), de verloofde van verzoeker;*

Dat in tegenstelling tot wat verwerende partij op dit punt volhoudt, verzoeker tijdens zijn eerste gehoor DVZ niet alleen de rol van de vader van S.(...) aan haalde, maar hij ook stelde dat de agenten van de Ettelaat verantwoordelijk waren voor de vervolgingsdaden die hij stelt te hebben ondergaan; dat verzoeker hier mee duidelijk aangeeft dat zijn schoonvader vermoedelijk voor de Ettelaat werkt en dat de vader leden van de Ettelaat opdracht zou hebben kunnen gegeven om zijn toekomstige schoonzoon te schaken;

Dat het heel goed mogelijk en denkbaar is dat S.(...) gedurende een bepaalde periode de baan van haar vader geheim hield voor verzoeker, of dat S.(...) zelfs niet wist welke job haar vader uitoefende nu de uitoefening van de functie van geheim agent per definitie discreet gehouden wordt; dat het een gekend is feit is dat het Iraanse regime steunt op zeer efficiënte georganiseerde geheime diensten die zich niet gemakkelijk laten kennen;

Dat het verder geheel niet duidelijk is of de tolk wel op correcte wijze de gezegden van verzoeker heeft weergegeven; dat zij op pagina 11 van het verslag zelf stelt dat ze niet meer mee is en dat ze verduidelijking moet vragen aan verzoeker;

Dat het niet pertinent voorkomt verzoeker te verwijten dat hij geen "grondige pogingen" zou hebben ondernomen om te achterhalen voor welke organisatie zijn vader werkte, nu verzoeker zowel tijdens zijn eerste gehoor DVZ als tijdens zijn persoonlijk onderhoud van CGVS te kennen gaf dat zijn schoonvader bij Ettelaat werkzaam was, althans dat hij daartoe sterke en gegronde vermoedens had;

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op voldoende wijze is gemotiveerd;

Zodat, *de artikelen 48/3, 48/4§2 c/ en 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden;*

Dat het middel bijgevolg in zijn geheel ernstig en gegrond voorkomt."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat ernstig wordt getwijfeld aan zijn vermeende interesse in het christendom en geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, *i.c.* dat hij zou worden gezocht omwille van zijn interesse in het christendom en deelname aan huiskerkdiensten, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij omwille van een fles wijn in zijn appartement, gevonden door agenten van de Ettelaat tijdens de huiszoeking, problemen zou kennen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij incoherente verklaringen aflegt aangaande de mate van zijn betrokkenheid tot het christendom, (ii) een opmerkelijk verschil kan worden vastgesteld tussen de versies van zijn relaas zoals uiteengezet op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij op geen enkel moment melding maakte van het feit dat de vader van zijn verloofde een 'geheim agent' zou zijn die hem maar liefst tien maanden lang zou hebben laten achtervolgen, die alles over hem zou ontdekt hebben en die achter de inval in de huiskerk en in zijn privéwoning zou gezeten hebben, (iii) hij niet kan overtuigen enigszins geïnteresseerd te zijn in het christendom of in een toekomstige bekering naar het christendom daar (1) hij uiterst vaag blijft over de wijze waarop zijn interesse in het christendom werd gewekt en het geenszins geloofwaardig is dat hij slechts op een oppervlakkige wijze kan praten over hoe M. hem overtuigde om de eerste stappen te zetten richting een bekering en een huiskerkdienst bij te wonen, (2) hij niet kan verduidelijken waarom hij momenteel interesse heeft in het christendom en (3) hij blijft herhalen nog niet veel kennis te hebben over de religie en zich daarom nog niet bekeerd te hebben doch de pogingen die hij heeft ondernomen om zich te verdiepen in het christendom erg beperkt, zo niet onbestaande zijn, zoals wordt toegelicht, en zijn beweringen geïnteresseerd te zijn in het christendom en zeker te zijn zich in België te willen bekeren dan ook allerminst stroken met zijn pogingen zich in te lezen in de christelijke leer, (iv) hij niet aannemelijk kan maken dat de vader van zijn verloofde een geheim agent voor de autoriteiten zou zijn

daar hij dit niet heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen op zich reeds opmerkelijk is, en hij verder niet wist voor welke overheidsorganisatie M. werkte, (v) het niet geloofwaardig is dat M. zijn dochter S. op de hoogte zou brengen van het feit dat hij verzoeker reeds tien maanden liet volgen, dat hij wist zij al maanden stiekem naar zijn huis ging en dat zij een volwaardige (en dus ook seksuele) relatie hadden, en hij S. zodoende de kans gaf om verzoeker te verwittigen en (vi) hij stelt dat zijn broer na zijn vertrek uit Iran had ontdekt dat zijn strafdossier dag na dag dikker werd maar hij niet wist hoe zijn broer dit ontdekte en hij ook erg onduidelijk is wat betreft hetgeen na zijn vertrek uit het land gebeurde doch het niet aannemelijk is dat hij sinds zijn aankomst in België niet zou hebben geïnformeerd naar de stand van zijn dossier. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt hierbij nog op dat de door verzoeker neergelegde documenten enkel zijn identiteit, herkomst en studies bevestigen, gegevens waaraan niet wordt getwijfeld, maar zich niet uitspreken over zijn asielrelaas en zijn interesse in het christendom noch zijn problemen kunnen bevestigen.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 juli 2018 (CG nr. 1801206), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden interesse in het christendom en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend.

2.4.1. In de mate verzoeker ter terechtzitting benadrukt dat de vraag kan gesteld worden of een gehoor via een video wel gepast is voor een bekering of bijvoorbeeld bij homoseksualiteit; dat in casu de beleving van een bekering of de intentie om zich te bekeren heel belangrijk zijn en dit moeilijk te doortasten is via een videoconferentie; en daarnaast het christelijk geloof anders wordt beleefd en vanuit een Iraanse achtergrond dient bekeken te worden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker (zelfs) zijn interesse in het christelijk geloof niet aannemelijk weet te maken, zoals blijkt uit wat volgt.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct op een aantal flagrante tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen: *“Zo werd op de DVZ ‘bekeerd tot het christendom (protestantisme)’ genoteerd als uw religie (Verklaring DVZ, vraag 9). Ook toen werd gevraagd naar de redenen waarom u uw land verliet, verklaarde u dat de agenten van de Ettelaat (inlichtingendienst) u zochten vanwege uw bekering tot het protestantisme. U verklaarde initieel dat u zich 6 à 7 maanden eerder had bekeerd tot het protestantisme. Plots wijzigt u evenwel uw verklaringen en stelt u dat u eigenlijk niet bekeerd bent (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wanneer u op het CGVS naar uw godsdienst werd gevraagd, verklaarde u dan weer volmondig sjiit te zijn (CGVS, p. 3). Pas wanneer werd gepolst of u ooit interesse heeft gehad in een andere religie, stelde u dat er een periode is geweest waarin u interesse heeft gehad in het christendom. U ziet zichzelf als moslim met een interesse in het christendom, legde u verder uit (CGVS, p. 4). Over protestantisme rept u met geen woord. Uw incoherente verklaringen aangaande de mate van uw betrokkenheid tot het christendom – de hoofdreken van uw vlucht uit de Islamitische Republiek Iran - zijn erg opmerkelijk en doen minstens twijfelen aan de ernst van uw relaas.*

Ook wat betreft uw asielaanvraag bent u niet coherent. Zo besteedde u op de DVZ heel wat aandacht aan uw interesse voor het christendom en de problemen die daaruit voortvloeiden. U verklaarde bovendien niet te weten hoe de agenten op de hoogte werden gebracht van die huiskerk, maar wees op een mogelijke rol van de vader van uw verloofde, S.(...) (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal bleek u dan weer 100% zeker te zijn dat uw problemen werden veroorzaakt door de vader van S.(...). Hij – een agent van een overheidsorganisatie nota bene- zou u tien maanden lang hebben laten achtervolgen, zou alles over u ontdekt hebben en zou achter de inval in de huiskerk en in uw privéwoning gezeten hebben. Het verschil tussen beide versies van uw relaas is opmerkelijk. Dat de vader van uw verloofde een ‘geheim agent’ zou zijn die u maar liefst tien maanden liet achtervolgen en u

vervolgens wilde laten arresteren, is immers geen detail in uw verhaal. U hierop gewezen, verklaarde u dat u op de DVZ meer wilde vertellen maar de kans hiertoe niet kreeg (CGVS, p. 18). Dit kan echter niet overtuigen gezien u meerdere kansen kreeg om toevoegingen, aanpassingen of opmerkingen te maken. Zo werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Farsi, hetgeen u bevestigde op het CGVS (CGVS, p. 2-3), en werd u vervolgens gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (CGVS vragenlijst, vraag 8). Bovendien bevestigde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud met het CGVS dat het interview met de DVZ goed was verlopen (CGVS, p. 2-3). U heeft aldus voldoende kansen gehad om uw verklaringen aan te passen of elementen toe te voegen, hetgeen u niet heeft gedaan.”

Verzoeker betwist in het verzoekschrift dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Hij kan echter niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij van in het begin duidelijk heeft willen maken dat hij nog niet bekeerd was tot het christendom maar dat hij wel tijdens de laatste zes of zeven maanden van zijn verblijf in Iran stappen in die richting had genomen. Zo leest de Raad in verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Religie. Bekeerd tot christendom (protestant)”* (administratief dossier, stuk 10, verklaring DVZ, vraag 9).

Ook bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet verzoeker aanvankelijk optekenen: *“De agenten, oa. van de Ettelaat zijn op zoek naar me, dit omdat ik bekeerd ben tot het protestantisme. (...) “Wanneer bent u bekeerd?” 6-7 maanden voor mijn vertrek uit Iran.”* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) om vervolgens zijn verklaringen bij te stellen dat hij eigenlijk niet bekeerd is maar enkel geïnteresseerd was in deze religie.

Tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer uitdrukkelijk sjiit te zijn, waarbij hij zichzelf omschreef als een moslim die geïnteresseerd is in het christendom (notities persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker er zelfs niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over het feit of hij al dan niet reeds bekeerd is, of slechts de intentie heeft om zich te bekeren, zijn geloofwaardigheid op de helling zet.

Verzoeker kan evenmin voorhouden dat hij altijd de rol van de vader van zijn vriendin als lid van de Ettelaat heeft aangevoerd als zijnde de medeoorzaak van zijn vlucht uit Iran. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat agenten, onder andere van de Ettelaat, op zoek zijn naar hem omdat hij twee bijeenkomsten van een huiskerk heeft bijgewoond. Aan verzoeker gevraagd hoe de agenten van die huiskerken op de hoogte zijn geraakt, antwoordde hij *“(...) ik weet niet wie hen op de hoogte heeft gebracht, mogelijks de vader van een meisje wiens hand ik heb gevraagd.”* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, gaf verzoeker hierbij op geen enkel ogenblik aan, of suggereerde zelfs maar, dat de vader van zijn vriendin S. eveneens tot Ettelaat zou behoren. In tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, verklaarde verzoeker dit evenmin tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij dan wel aanhaalde dat de vader van S. een ‘geheim agent’ is die hem tien maanden lang heeft laten achtervolgen en die achter de inval in de huiskerk en in zijn privéwoning zat, doch niet kon toelichten voor welke overheidsorganisatie de vader van S. werkt: *“(...) ik weet niet of hij agent was van politie of inlichtingen (ettelaat). Hij kende mensen van alle organisaties. (...) S.(...) zei me ook zelf dat haar vader een agent was, misschien van de ettelaat. Sowieso was hij een agent van het regime. (...) Wist S.(...) niet voor welke organisatie haar vader werkte? Zelfs als ze het zou weten, ze vertelde het me niet.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-12). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande overigens terecht het volgende overwogen: *“Zo kon u niet aannemelijk maken dat de vader van uw verloofde, M.(...) P.(...), een geheim agent voor de autoriteiten zou zijn. Zoals eerder aangegeven heeft u dit niet aangehaald bij de DVZ, hetgeen op zich reeds opmerkelijk is. Verder wist u niet voor welke overheidsorganisatie M.(...) werkte. Hoewel S.(...) u nooit iets over de job van haar vader had verteld, stond haar vader tijdens protesten en evenementen immers altijd naast andere agenten en zou u geheim agenten bovendien kunnen herkennen aan hun kledij. Gevraagd hoe u dan een geheim agent kon herkennen stelt u plots dat S.(...) u wél had gezegd dat haar vader een geheim agent was (CGVS, p. 11). Voorts heeft u al drie à vier jaar een relatie met S.(...). Dat de details over de job van haar vader nooit ter sprake zou zijn gekomen, is dan ook weinig geloofwaardig. U bleek overigens wél te weten dat de buurtbewoners gezien zijn connecties altijd naar M.(...) gingen om hun problemen op te lossen (CGVS, p. 19). Dat u dit wel zou weten maar niet zou weten wat voor werk hij precies doet, is weinig aannemelijk. Voorts heeft u ook na het incident en na uw vertrek uit het*

land niet meer geïnformeerd naar de functie van M.(...). U stond nochtans nog in contact met H.(...), de nicht van S.(...). U ging er enkel van uit dat zij niets aan u zou vertellen over de functie van M.(...) (CGVS, p. 16). Dat u enerzijds vreest dat de vader van uw verloofde zijn connecties in de overheid aansprak om u te laten achtervolgen, u te laten arresteren en om uw strafdossier almaar te doen aandikken (CGVS, p. 19), maar anderzijds geen grondige pogingen heeft ondernomen om te weten te komen voor welke organisatie uw schoonvader zou werken, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkt "Dat het heel goed mogelijk en denkbaar is dat S.(...) gedurende een bepaalde periode de baan van haar vader geheim hield voor verzoeker, of dat S.(...) zelfs niet wist welke job haar vader uitoefende nu de uitoefening van de functie van geheim agent per definitie discreet gehouden wordt; dat het een gekend is feit is dat het Iraanse regime steunt op zeer efficiënte georganiseerde geheime diensten die zich niet gemakkelijk laten kennen" brengt hij geen overtuigende argumenten bij die zijn onwetendheid kunnen vergoelijken en die het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. In zoverre hij voorts aanvoert dat het geheel niet duidelijk is of de tolk wel op correcte wijze zijn verklaringen heeft weergegeven en hij in dit verband verwijst naar pagina 11 van het gehoorverslag, waar de tolk zelf stelt dat ze niet meer mee is en dat ze verduidelijking moet vragen aan verzoeker, kan de Raad slechts vaststellen dat in de notities van het persoonlijk onderhoud het volgende werd opgenomen: "tolk: hij springt van ene deel van verhaal naar ander, ben niet meer mee, tolk vraagt verduidelijking aan VZ" (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Het loutere feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op een bepaald ogenblik een onduidelijk en moeilijk te volgen relaas bracht, betekent op zich niet dat zijn verklaringen foutief werden vertaald. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten ook geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaalproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker laat overigens na in het verzoekschrift te concretiseren welke van zijn verklaringen mogelijks foutief zouden zijn vertaald of genoteerd. Hij maakt dan ook op generlei wijze aannemelijk dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

Hoger aangehaalde tegenstrijdigheden, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, doen reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas.

2.4.2. Deze ongeloofwaardigheid wordt bevestigd door verzoekers uitermate vage, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen op grond waarvan niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende interesse in het christendom en zijn intentie om zich te bekeren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen: "U blijft immers uiterst vaag over de wijze waarop uw interesse in het christendom werd gewekt. Zo beperkte u zich tot uitspraken zoals: 'ik geraakte geïnteresseerd in het christendom omdat god dat wilde', 'god zette M.(...) op mijn weg waardoor ik jesus beter leerde kennen', 'ik kreeg een gevoel dat ik niet kon uitleggen'. uiteindelijk gaf u aan dat u interesse kreeg in het christendom omdat M.(...) een aardig persoon was geworden en omdat hij vertelde over hoe jesus gekruisigd werd omwille van de zonden van de mensen, verrees en verscheen voor zijn apostels. Waarom dit verhaal u aantrok, kon u dan weer niet uitklaren (CGVS, p. 15). Dat u slechts op dermate oppervlakkige wijze kunt praten over hoe M.(...) u overtuigde de eerste stappen richting een bekering en een huiskerkdienst bij te wonen, een erg risicovolle en illegale onderneming, is geenszins geloofwaardig.

Ook waarom u momenteel interesse heeft in het christendom kon u niet verduidelijken. Sinds u deelnam aan twee diensten in de huiskerk, voelde u in uw hart dat dit de juiste weg naar god was, stelde u aanvankelijk (CGVS, p. 4). 'Via beide benaderingen (christendom en islam) kan ik mij verbinden met god maar het christendom is een gemakkelijkere weg', meende u vervolgens. Wat u bedoelde met een gemakkelijkere weg, kon u echter niet verwoorden. In een poging u te helpen uw woorden te vinden, gepolst of u het christendom 'gemaklijker' vindt omdat er minder regels zijn of omdat u zich beter in de leer kunt vinden, herhaalde u enkel dat u zich via het christelijke geloof beter kan connecteren met god (CGVS, p. 5). Hoewel het CGVS de moeilijkheid van het onder woorden brengen van uw gevoelens ten aanzien van god erkent, mag zij evenwel verwachten dat u, mede gezien uw herkomst en profiel, uiteen kan zetten welke elementen in het christendom u al dan niet aantrekken en met welke woorden M.(...) u heeft weten te overtuigen.

U bleef voorts herhalen nog niet veel kennis te hebben over de religie en zich daarom nog niet bekeerd te hebben (CGVS, p. 4, 5, 14). De pogingen die u heeft ondernomen om zich te verdiepen in het christendom zijn echter erg beperkt, zo niet onbestaande. M.(...) bracht vaak christelijke boeken mee naar uw huis maar, hoewel u erg geïnteresseerd was in die boeken, had u niet de tijd die te lezen (CGVS, p. 14). Tijdens de huiskerkdienst zou de voorganger gepraat hebben over twee mirakels van Jezus, namelijk 'het terug levend worden van een meisje' en 'het geven van brood en vis aan duizenden mensen'. Waarover deze mirakels precies gingen, wist u niet meer. Nochtans had u een bundel papieren over deze mirakels naar huis meegekregen, maar die heeft u niet gelezen (CGVS, p. 13-14). Er werd in de huiskerk ook in de bijbel gelezen, met name het evangelie van Mattheus, maar wat daaruit werd voorgelezen, wit u niet meer. Andere evangelies kent u overigens niet. U kreeg van de huiskerk bovendien een bijbel in het Farsi mee naar huis maar zou hier thuis nooit in gelezen hebben (CGVS, p. 13-14). Verder heeft u hier in België een bijbel uit de bib geleend maar ook hierover kon u niets kwijt. U zou immers wel een beetje in het evangelie van Mattheus gelezen hebben maar kon zich niets meer herinneren over de inhoud van wat u gelezen zou hebben. Gezien u nog geen maand in België verblijft, kan het nochtans nog niet zo lang geleden zijn dat u deze fragmenten in de bijbel zou gelezen hebben. Uw beweringen geïnteresseerd te zijn in het christendom en zeker te zijn zich in België te willen bekeren, hetgeen de wil van Jezus is (CGVS, p. 4 en 20), stroken allerm minst met uw pogingen zich in te lezen in de christelijke leer."

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad wijst er in eerste instantie op dat een voorgenomen bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende gebeurtenis is zodat redelijkerwijs mag verwacht worden dat de bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn interesse in het christendom en van zijn intentie zich te bekeren kan aantonen. Verzoekers beweegredenen zijn echter uitermate vaag en zijn kennis over het christendom nagenoeg onbestaande, zoals wordt toegelicht, zodat hij zijn vermeende interesse in het christendom en een ware intentie tot bekering geenszins aannemelijk maakt. De argumentatie in het verzoekschrift dat de beleving van een geloofsbelijdenis een zeer persoonlijke aangelegenheid is waarvan de waarachtigheid niet alleen getoetst kan of moet worden aan de (omvang van de) feitelijke kennis die de bekeerde asielzoeker zou bezitten over een bepaalde godsdienst, dat het dus niet enkel op kennis aankomt om te bepalen of een persoon tot een bepaalde godsdienst is bekeerd, dat bij bekering van bijvoorbeeld een Iraanse persoon naar het protestantisme begrippen en gebeurtenissen een andere lading/interpretatie krijgen dan dit het geval is bij een Europese christen, dat ook bepaalde feiten eigen aan het christendom anders worden geïnterpreteerd door iemand die zich tot deze godsdienst bekeert vanuit de islam, dat zijn beleving van de nieuwe godsdienst daarom niet minder echt of geloofwaardig hoeft te zijn en dat het feit dat hij nog niet over een bepaalde kennis van de Bijbel beschikt niets afdoet aan de oprechtheid van zijn beleving zich een christen te (willen) voelen of zich tot deze godsdienst te willen bekeren, vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit. De Raad benadrukt andermaal dat een bekering tot het christendom een ingrijpende en fundamentele beslissing is in het leven van de gelovige en een weloverwogen keuze dient te zijn daar hieraan de nodige risico's zijn verbonden. Zo verzoekers vermeende interesse in het christendom en zijn intentie om zich te bekeren daadwerkelijk oprecht zouden zijn, kan dan ook minstens van hem worden verwacht dat hij uitvoerig kan vertellen op welke wijze zijn interesse in het christendom werd gewekt, dat hij uitgebreid kan toelichten welke elementen in deze religie hem precies aantrekken en dat hij enig initiatief aan de dag zou leggen om zich te verdiepen in deze nieuwe religie.

Gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en oppervlakkige verklaringen omtrent zijn beweegredenen en de vaststelling dat verzoeker elementaire kennis over het christendom ontbeert en hij ook nauwelijks tot geen pogingen heeft ondernomen om zich te verdiepen in de christelijke leer, is *in casu* van enige beleving door verzoeker van een nieuwe godsdienst geen sprake. De stelling in het verzoekschrift dat uit het verslag van het persoonlijk onderhoud wel degelijk een bepaalde verifieerbare beleving kan blijken, waarmee verzoeker niet verder komt dat het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, kan deze appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoeker voorts opmerkt "Dat verzoeker tevens opmerkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud in het TCC verzoeker werd gevraagd zijn verhaal in hoofdlijnen weer te geven omdat ze anders in tijdsgebrek zou komen (cfr p. 12 bovenaan); dat verzoeker zich de afvraag waarom er een tijddruk zou moeten worden opgelegd aan het persoonlijk en het erop lijkt dat de PO er vooral op uit was de kennis van de verzoeker uit te testen in plaats van de nodige tijd te nemen om na te gaan of er in hoofd van verzoeker niet sprake kon zijn van een echte beleving;" laat hij na te concretiseren welke elementen of gegevens tijdens het gehoor niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, welke aspecten van

zijn relaas of welke details over concrete elementen hij niet zou hebben kunnen toelichten of welke bijkomende vragen zijns inziens nog gesteld hadden moeten worden.

Ook in het verzoekschrift betreurt verzoeker dat *“voor een dergelijk persoonlijk onderhoud, waar de delicate problematiek van het persoonlijk profiel van verzoeker toch zeker niet onbelangrijk is, ervoor werd gekozen dit persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden middels een video conferentie wat toch wel van aard is afstand te creëren tussen de PO en de asielzoeker;”* en meent hij dat een dergelijke techniek toch bezwaarlijk toelaat om de godsdienstige beleving van een persoon op een gepaste en grondige wijze te beoordelen. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond op welke wijze het gehoor via videoconferentie een invloed heeft gehad op de verklaringen die hij heeft afgelegd en die, zoals hoger reeds werd uiteengezet, dermate vaag, oppervlakkig en weinig doorleefd zijn en blijk geven van een verregaande onwetendheid over de christelijke leer dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende interesse in het christendom en zijn intentie om zich te bekeren.

Dit klemmt des te meer nu verzoeker, uitgenodigd om de Raad te overtuigen van zijn intentie zich te bekeren tot het christendom, niet verder komt dan herhalingen, zoals *“god zette M. op mijn weg waardoor ik jesus beter leerde kennen, M. ziet er gelukkig uit en is een aardig persoon geworden, hij kan zich verbinden met god maar het christendom is een gemakkelijkere weg,”* en een zeer algemene kritiek op de islam in en de moslims uit zijn land van herkomst.

2.4.3. Verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen en overwegingen: *“Vervolgens is het niet geloofwaardig dat M.(...) zijn dochter op de hoogte zou brengen van het feit dat hij u reeds tien maanden laat volgen en haar zodoende de kans geeft u te verwittigen (CGVS, p. 10). Hij zou S.(...) bovendien gezegd hebben dat hij wist dat zij al maanden stiekem naar uw huis kwam en dat jullie een volwaardige (en dus ook seksuele) relatie hadden. Opnieuw is het desgevallend niet geloofwaardig dat hij S.(...) nog de kans zou geven met u te bellen. Voorts stelde u dat uw broer na uw vertrek uit Iran had ontdekt dat uw strafdossier dag na dag dikker werd (CGVS, p. 12). Hoe hij dit ontdekte, wist u dan weer niet (CGVS, p. 19). U bent ook erg onduidelijk wat betreft hetgeen na uw vertrek uit het land gebeurde. Een week of tien dagen na uw vertrek zouden agenten u komen zoeken zijn in uw huis. Of zij later nog teruggekomen zijn naar uw huis of uw ouderlijke huis, kon u echter niet zeggen. U bevond zich tijdens uw reis naar België immers in een precaire psychische toestand waardoor uw broer u misschien niet op de hoogte heeft gebracht (CGVS, p. 6). Dit kan echter niet gelden als een afdoende argument voor uw onwetendheid. U heeft immers nog steeds om de paar dagen contact met uw moeder en uw broer. Dat u ook sinds uw aankomst in België niet zou hebben geïnformeerd naar de stand van uw dossier, is niet aannemelijk. Of u nog steeds zou worden gezocht, is immers van cruciaal belang in het onderzoek naar uw actuele vrees voor vervolging.”* Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.4.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas.

De door hem neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“(...) De kopie van uw identiteitskaart en nationale kaart bevestigen immers enkel uw identiteit en herkomst, gegevens waaraan niet wordt getwijfeld. De documenten in verband met uw studies spreken zich evenmin uit over uw asielrelaas en konden uw interesse in het christendom noch uw problemen bevestigen.”*

2.4.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Iran zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS